

Забутливі люди

Михайло Старицький

(На мотив з венгерського)

Забутливі люди... Чи ви ж мені змала
Колись не казали щоденно, бувало,
Що нам заповідав господь розіп'ятий,
Щоб люди любились, як друзі, як брати?
Я вчув вас і серцем недужим радію,
Сховав заповіт той, як кращую мрію,
Ховав, і ховаю, і буду ховати...
За віщо ж докорі на мене вставати?
Невже пак за теє, що вірю слухняно,
Що слово справдиться і час той настане?

Забутливі люди... а в школі ж ви сами
Мене наставляли якими речами? –
Що всі ми єдиної матері чада,
Що чесність і щирість – найперша засада...
Чого ж ви з насміхом мовляєте нині,
Що я розумінням подобен дитині?
Чого ж мене гонить повсюди догана,
Що я захищаю бездольця від пана?
Що я не боюся ворожого миру,
А руку здіймаю за правду за щиру?

Забутливі люди... те слово гаряче
Й натхнуло відвагу у серце юначе,
Що тра пильнувати й кохати родину,
Нехибно за неї стоять до загину,
Хоч би й довелося в дочасну могилу
Зложити юнацьку надломану силу!
За віщо ж тепера ту саму любов
Звете ви зрадецтвом і гоните знов
Мене, коли ціле життя я складаю
За щастя, за долю питимого краю?

Забутливі люди... а ти ж, моя мила,
Голубко кохана моя сизокрила...

Чи ти ж не ділила зі мною надії,
Чи ти ж не пестила коханої мрії,
Чи ти ж не спаяла юнацькою волю
На ворога встати за люд свій, за долю?
Чого ж, як бездольця схопили до плати,
Ти так безнадійно схилилась на ґрати,
Не скажеш поради, як винести муки,
А тільки ридаєш, ламаючи руки?